

Antropologisk konferens

I SAMMARBETE MED EUROPEAN ASSOCIATION OF SOCIAL ANTHROPOLOGY

VÄLKOMMEN TILL ANTROPOLOGISKA KONFERENSEN

Huduv arrangör

Sofia Jimenez

Fil.kand i Kultur, samhälle och etnografi.

Innehåll

Icke-demokratisk yttrandefrihet

- Vad får jag säga?

Social mobilisering online

- Betlehem Isaak, om online-aktivism

Årade domare, det var endast en tweet

- Cancel culture och Alexander Bard

Ett digitalt samhället

- Samhället efter covid-19 pandemin

Har sociala media politiserats? Hur använder vi internet för att mobilisera sociala rörelser, och hur påverkar det offline-världen? Denna konferensen utgår från internet då det möjliggör inte endast nya sätt för umgänge människor emellan, utan möjliggör även tillgång till information om det som sker runt om i världen. Konferensen är uppdelad i fyra seminarier som alla behandlar det övergripande temat av sociala media och politik. Under de senaste tre decennierna har internet blivit en stadig del av människors vardag. Dessutom är det en plattform som rotar sig i sociala, politiska, samhälleliga och institutionella sammanhang.

2015 var det drygt tre miljarder människor som hade tillgång till internets miljarder hemsidor. Det går ca fyra personer per webbplats. Däremot är det lite mer komplicerat än så. Verkligheten är att ett mindre antal större hemsidor såsom Facebook och Google har fler än fyra besökare medan fler mindre hemsidor har mindre antal besökare.

Det är dessutom viktigt att notera att internet används på olika sätt individ till individ. Det blir därmed centralt att betrakta internet som något djupt integrerat i vårt vardagsliv för att sedan förstå hur olika kulturella grupper ger internet och medier en specifik mening och betydelse i deras liv.

Den konstanta utvecklingen av internet har dessutom ändrat hur det används som kommunikationsverktyg och som en plats att umgås. Denna förändring har främst skett i relation till utvecklingen av sociala media samt att mobiltelefonen möjliggör tillgången till dessa sociala nätverkssajter. Mobiltelefonen möjliggör att digital och fysisk kommunikation sammanflätas samt att det är något som kan ske utanför hemmet, något som tidigare inte var möjligt till samma grad.

Numera är det dessutom individen som står i centrum snarare än en kollektiv tematisk orientering. Sociala nätverk har alltså blivit egocentriska med inslag av gemensam tematisering, i form av hashtags.

Detta exemplifieras tydligt med Facebook som inte har ett genomgående tema utan är snarare till för individer att hålla kontakten. På liknande sätt tydliggör andra sociala media såsom Twitter och Instagram denna egocentriska form av sociala nätverk. Fokuset på individen har därmed förminskat det tidigare tankesättet av en kroppslös anonymitet online. Under den senare halvan av 1900-talet var förståelsen av internet alltså som ett abstrakt rum där du kunde undgå alla samhällets materiella och sociala villkor. Stämplor såsom kön, utseende, geografisk lokalisering, sexualitet, etnicitet och klasstillhörighet blev i den kontexten irrelevant. I och med att internet då främst var textbaserad kunde dessa stämplor bli betydelselösa för kommunikationen, något som idag blir alltmer irrelevant.

Internet har medfört en drastisk utveckling av samhällsvetenskaplig forskning såsom antropologi eftersom utgångspunkten för hur människor interagerar, sprider information, samt vilken information som anses mer eller mindre sann förändras. Det är inget som har omarbetat samhällets

grundläggande förutsättningar men bör betraktas vid genomförandet av internetforskning. Netnografi, studier om och med nätet, kan därmed användas för att få en förståelse kring internet som artefakt, redskap och umgängesyta vilket i sin tur porträtterar sociala och kulturella liv som uppstår på, med och i relation till internet. Internetstudier kan därmed bidra med en förståelse om internet som en social arena. Frågor såsom; hur använder människor internet, hur kommer den verkliga världen till uttryck i den digitala, går det överhuvudtaget att göra en differentiering mellan det digitala rummet och det materiella, kan komma att besvaras.

Varför antropologi?

Antropologi har under de senaste 150 åren drivits av nyfikenhet kring mänsklighetens kulturella uttryck, institutioner och åtaganden. Vi ställer oss frågor såsom; vad gör oss mänskliga? Vad är det som vi alla har gemensamt och vad är det vi ärver från samhällets och historiens omständigheter? Vad kan till synes små detaljer, såsom vårt användande av sociala media, berätta om vilka vi är? I regel fokuserar antropologin

på det vardagliga, med slutmålet att få en inblick och kunskap om specifika grupper människors kultur. Det handlar om att upptäcka kulturellt sprängstoff i det vardagliga och därmed kommer till insikten att vardagen är en okänd, spännande värld. Disciplinens anseende är att det gör det bekanta främmande och det främmande bekant. Det är bra på att ifrågasätta koncept, koncept som tidigare ansetts som sunt förnuft. Antropologin är viktig då den fokuserar på att förklara saker och ting. Den förklarar både hur och varför kultur är centralt för oss. Vi är inte autonoma, det vill säga att vi inte är styrda av en så kallad mänsklig natur eller en produkt av våra gener. Vi gör alla medvetna val. Däremot är det viktigt att notera att våra val, trots medvetna, påverkas av miljö, kulturella traditioner, samt politik och samhället.

Kultur är ett väsentligt begrepp för antropologin men kan vara svårt att definiera. Kultur kan bland annat vara ett sätt att se på saker, ett specifikt sätt att tänka. Det finns dessutom en viss materialitet till kultur. Däremot varierar detta kulturella tänk beroende på vart i

världen du befinner dig. Vid behandlingen av kulturella aspekter är det därför viktigt att vara kulturellt relativistiskt. Kulturell relativism är en kritiskt självmedvetenhet om att dina egna villkor för analys, förståelse och bedömning inte är universella och kan inte tas för givet. Kulturell relativism kräver inte att du accepterar allt som andra gör som du annars skulle anse som orättvist eller fel, utan snarare erkänner att en annan verklighet existerar parallellt till din egna.

Den främsta metoden för antropologer är fältarbete. Det innebär att antropologen vistas i det område hen studerar. Fältet behöver däremot inte vara geografiskt avgränsat till en stad, eller land utan kan förhålla sig till arbetsplats, institution eller liknande. Fältarbete bidrar med kunskap då forskaren får placera sig i de sociala och fysiska miljöer som fokus gruppen befinner sig i. Det möjliggör en speciell närhet till forskningsfokuset som annars skulle vara svår att åstadkomma. För att nå denna närhet och för att få en holistisk förståelse av fältet, kombineras en rad olika metoder under fältarbetets gång.

Bland de vanligaste metoderna vid fältarbete inkluderas intervjuer, observationer, och internet. Sedan länge har intervjuer varit del av det antropologiska tillvägagångssättet. Intervjuer med personer som är del av det fält som studeras bidrar med berättelser om deras liv och erfarenheter, hur de upplever skeenden och vad de anser om dem. Intervjuerna bidrar på så sätt till ett individperspektiv som i sin tur bidrar till det stora hela. Intervjun sker ofta i kombination med observationer. Observationer i dess olika former bidrar med hur människor agerar i sociala och kulturella situationer. Den främsta formen av observation är deltagande observation. Deltagande observation innebär att antropologen bör bo med lokalbefolkningen, äta med dem och delta i så många av deras aktiviteter som möjligt. I kombination med observationer och intervjuer kan internet medföra ett väsentligt inslag i ett fältarbete. Internet har därmed blivit ett alltmer vanligare inslag i antropologers fältarbeten. Internet kan både vara en metod för att berika ett fältarbete från den verkliga världen men kan även vara det enda fältet i en studie.

ICKE-DEMOKRATISK YTTRANDEFRIHET

VAD FÅR JAG SÄGA?

Människan, i dess natur, är en politisk varelse som tar sig uttryck genom "vote and voice" alltså rösta och röst. I ett demokratiskt samhälle skapas staten när ett samhälle överlämnat makten från sig själva till ett politiskt system som styr och reglerar dess beteende. Det betyder dock inte att individer ger upp sina rättigheter att delta i den politiska processen utan snarare innebär att medborgarna kontinuerligt kan ge input som tas emot och beaktas av den styrande regimen. I demokratiska samhällen bidrar internet till att tillgängligheten till information ökar vilket i sin tur ökar delaktigheten och engagemang till politiken. Dessutom kan internet möjliggöra för en större inklusion i politiken då kostnaden för sociala rörelser minskar. Internet bidrar då med att minska kostnaden vid rekryteringen av nya medlemmar samt att det skapar en gemensam utgångspunkt för gruppmedlemmar.

Däremot ställs användandet av internet

inför utmaningar i icke-demokratiska eller hybrida samhällen. Icke-demokratiska regimer har kommit till slutsatsen att en fri och oreglerad internet är ett hot mot regimen överlevnad. Samtidigt inser de att det inte går att undvika och utesluta internet helt och hållet för att kunna delta i världsekonomin. På grund av detta väljer de att reglera internet, genom att försöka hantera aktiviteter och uttryck online. Ett av dessa icke-demokratiska regimer är Ryssland. Ryssland, bland fler, har gått igenom en betydande nedgång i dess nivå av frihet. Icke-demokratiska regimer, såsom Ryssland, använder sig av tvång för att begränsa utbudet av tillgängliga alternativ och gör mobilisering på nätet dyrare. Icke-demokratiska regimer angriper bloggare och online-aktivister både fysiskt och online genom att omväxla både fysiskt våld och hacka individernas datorer och censurera innehåll online.

Ryska presidenten Vladimir Putin har under sin regim sedan 2000 implementerat

begränsar vad individer, journalister och mediabolag får uttrycka online. Under 2018 och 2019 skapades en rad nya motioner som sedan även godkändes till lagar. Två av dessa är lagstiftningen om antiextremism och mot terrorism. I början av 2019 kom även ett nytt lagförslag som kriminaliserar förolämpningar mot staten och spridning av falska nyheter. I mars 2019 godkände den ryska statsduman motionen om att blocka hemsidor som publicerar vad myndigheterna anser som falska nyheter och straffar de hemsidor som förolämpar myndigheter, statssymboler, och det ryska samhället. Dessa lagstiftningar innebär att officiella styrkor har makten att bestämma vad som är sanning och därmed tysta de som inte håller med dem.

Under pandemin har ytterligare lagar skapat för att begränsa uttryck online i relation till pandemin. Redan 1 april 2020 hade President Vladimir Putin skrivit under två nya lagar som ytterligare begränsar vad journalister och media får uttrycka. De två nya lagarna medför stränga påföljder för mediaorganisationer och individer som sprider falsk information kring naturliga

Sara Clarke, Chef för Europa och Centralasien från ARTICLE 19 konstaterar att ”de nya lagstiftningarna syftar till att fastställa statens monopol på information om eventuella faktiska eller upplevda nödsituationer. De gör det enkelt för myndigheten att tysta information som avviker från statens narrativ och straffa journalister och vanliga medborgare för att öppet ifrågasätta effektiviteten av officiella svar. Det finns ett genuint behov av att ta itu med spridningen av potentiellt farlig felaktig information om Covid-19 pandemin. Det får dock inte användas som en ursäkt för att kväva en öppen och kritisk debatt om den utvecklande krisen och hur man bäst kan reagera på den, eller förhindra effektiv mediekontroll av regeringens agerande”.

Flera ryska journalister som skriver om Covid-19 pandemin har legat i fokus för media-kontroll-byrån Roskomnadzor i relation till lagen om felaktig information. Regionala nyhetstidningen Magadan Govorit tvingades ta ner en artikel om en patient som tros ha haft viruset, som sedan testades negativt men som i slutändan dog.

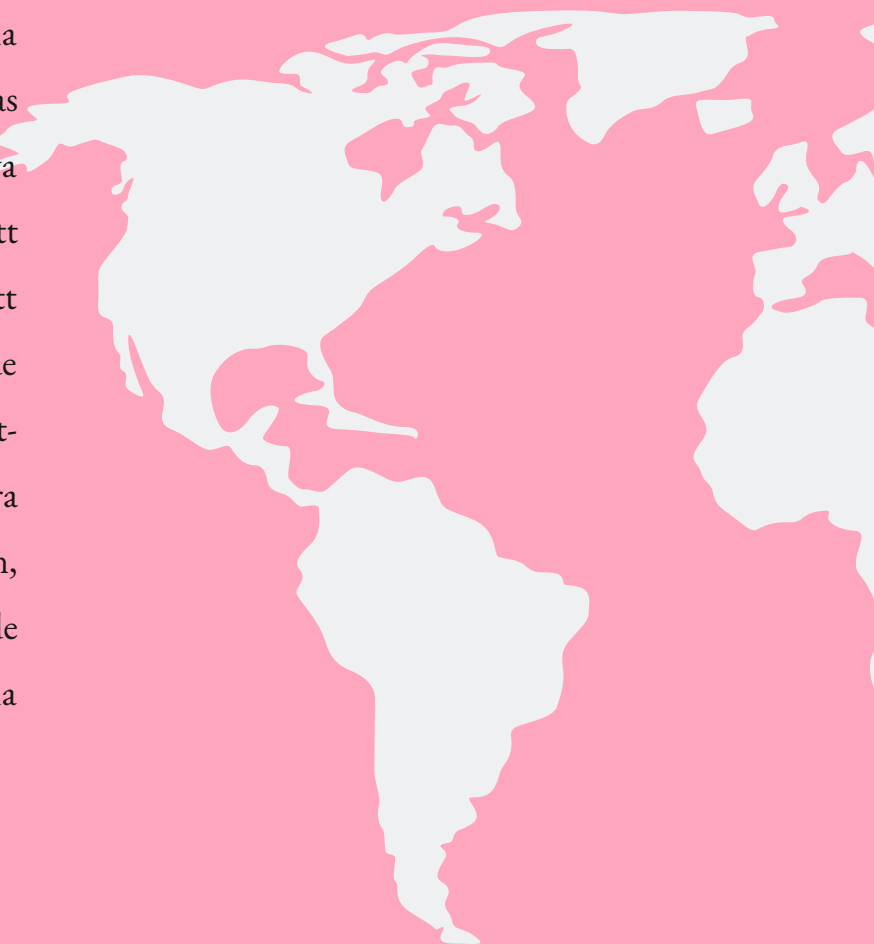
Tidningen påpekar att deras information kom från en pålitlig källa och var verifierad men Roskomnadzor insisterade att artikeln skulle tas ner. Liknande fall skedde under samma vecka för Radio Echo Moskvya på Facebook och det Ryska sociala nätverket VKontakte.

Förutom att kränka den ryska befolkningens yttrandefrihet, har försök att tysta internationella journalister även skett. I april 2020 publicerade General Igor Konashenkov, talesmannen för det ryska försvarsministeriet ett inlägg på Facebook. Inlägget skrevs som respons mot en serie artiklar italienska journalisten Jacopo Iacoboni skrev i italienska nyhetstidningen La Stampa angående huruvida hjälpsamma ryska militärtrupper var för att motverka spridningen av Coronaviruset i italienska staden Bergamo. Iacoboni menar i sina artiklar att de ryska trupperna snarare befann sig på plats som en propagandaoperation. I Konashenkovs inlägg uttryckte han därmed att journalisten och den italienska tidningen utlöser ryskfobi och sprider falska nyheter.

Den italienska regeringen svarade Konashenkov med ett gemensamt svar från Försvarsministeriet och Utrikesministeriet där de konstaterar att även om Italien uppskattar det stöd som Ryssland gett, är yttrandefrihet och pressfrihet en grundläggande rättighet i Italien och journalister spelar en avgörande roll för att kontrollera och analysera information av allmänt intresse i denna globala kris. Europeiska kommissionen visade också sitt stöd till Iacoboni och La Stampa där de bekräftar att mediefriheten är en pelare för EU och demokratiska samhällen.

Hur ser de ut nu, halvvägs genom 2021? Alla de lagar som nämnts i denna rapport har funktionen av att skrämja journalister och media från att publicera fria tankar och åsikter. Lagarna är formulerade på ett så pass brett sätt att staten får makten att välja vem, när och varför de väljer att tysta media eller journalister. De exemplen som tagits med i rapporten är dessutom inga isolerade händelser. Reporters Utan Gränser har skapat ett index för världens pressfrihet där Ryssland hamnar på plats 150 av 180.

Så, förhållandet mellan internet och social mobilisering beror på den styrande miljön. Ju stramare statens kontroll över internet och ju mer förtryckande regimen är, desto mindre sannolikt är det att dessa tekniker kommer att ha samma effekt på det politiska rummet som i en demokratisk regim. I en mycket kontrollerad miljö, även om internet kan främja politisk diskurs, kan färre delta i den. Ju mer förtryckande miljön är, desto mer tekniskt kunniga måste individerna vara. Online-diskussioner i icke-demokratiska stater kommer också att få en mer vardaglig och privat karaktär snarare än en politisk. Möjligheter att samla uppmärksamhet online kommer att hindras av den anonymitet som krävs för att överleva i den repressiva miljön. Sannolikheten för att online-mobilisering sedan kommer att manifesteras sig offline beror också på de strukturella begränsningar som formar statssamhällets interaktion och kan inkludera faktorer som fragmentering inom eliten, stöd från andra icke-demokratiska allierade och tryck från det internationella samfundet.

Social mobilisering online

Betlehem Isaak, om online-aktivism

Internet används av aktivister på en rad olika vis eftersom det bland annat underlättar för spridningen av information. Genom att sprida information online kan online-aktivisterna främja politisk förändring. Online-aktivister vänder sig ofta till internet för att öka folkmedvetenheten om deras sak, särskilt när de vanliga medierna är tysta om sina aktiviteter. Online-aktivister och aktörer i det civila samhället kompletterar däremot varandra. Relationen mellan online-aktivism och expansionen av det politiska rummet påverkas av de kanaler som främjar offline-

mobilisering.

Online-aktivister kan skapa narrativ som underlättar social mobilisering och utlöser efterföljande omvandling av det politiska rummet. Denna form av politisk kommunikation påverkar social mobilisering och utlöser efterföljande omvandling av det politiska rummet.

fokusera på hur olika narrativ framträder och sprids online, försöker vi förstå vem som får bemyndigande genom tillgång till internet och relaterad teknik, hur sociala grupper kan dra nytta av nätverk på nätet och under vilka omständigheter online-mobilisering, som kan medföra politisk förändring, kan stiga upp. Sociala media har bland annat bidragit med en självständighet för sociala rörelser som tidigare inte existerade. Sociala rörelser behöver inte bero på traditionella media för spridning och täckning och kan därmed kontrollera hur budskapet presenteras. Online-aktivister kan förändra hur perspektiv konstrueras genom att minska ledarskapets roll och genom att öka människors insatser när det gäller att identifiera offer för politik, samla in empiriska bevis och minska klyftan mellan perspektiv och daglig erfarenhet. YouTube och Flickr möjliggör snabb insamling och distribution av stora volymer data som stöder orsaker till rörelse. Perspektiv som dyker upp under online-diskussionen resonerar bättre med den dagliga upplevelsen för användare av sociala medier än de som konstruerats av rörelseledare.

Med hjälp av sociala media såsom Facebook, Instagram och Youtube, ökar den roll och ansvarstagande som den slumpmässiga internetanvändaren kan spela för spridningen av information. Endast en handfull användare har ett mycket stort antal vänner och de blir viktiga punkter genom vilka information sprids. Dessa personer fungerar som högt anslutna punkter som förkortar informationsvägar och möjliggör snabb spridning av information bland medlemmar som tillhör olika grupper. Till skillnad från ansikte mot ansikte diskussioner som äger rum bland vänner följer informationsvägar i online-världen svaga band, det vill säga personer som inte har kontinuerlig och konstant kontakt. Forskaren, Eytan Bakshy konstaterar att Facebook användare är 10 gånger så benägna att vidarebefordra ett nyhetsflöde till sina Facebook-vänner när nyhetsflödet kommer från ett svagt band. Däremot, när länken delas genom ett starkt band, är Facebook-användare endast sex gånger så benägna att dela länken med andra. Därmed delas nyheter främst bland de som inte kommunicerar regelbundet med varandra. Sociala media skapar ett

annat sätt för information att spridas, särskilt bland människor från olika skikt som inte tillhör samma sociala nätverk. På så sätt minskar det vissa socioekonomiska och kulturella hinder för informationsspridning.

Betlehem Isaak är en svensk-eritreansk student, författare och krönikör. Hon är ansvarig för Instagramkontot Jämlikheten. Hon har ackumulerat 11,9 tusen följare som likt henne är intresserade i att förändra utifrån antirasism, feminism och mänskliga rättigheter.

Hur använder du sociala media för att utföra din aktivism?

Jag använder mitt instagramkonot för att sprida information om frågor som står nära mitt hjärta. Jag är en mörkhyad kvinna. Jag står inför dubbelt förtryck. Redan som åtta-åring blev jag exempelvis medveten om min hudfärg för att någon annan hade bestämt att tala om detta för mig. Det var min lärare Malin som hade långt blondt hår och blåa ögon. Malin var min lärare i svenska för nyanlända barn. Som barn var jag jätte intresserad av språk och bokstäver, det var mitt största intresse. En dag kom jag till

skolan och hade skrivit några meningar om mina vänner som var kvar i Eritrea, istället för att uppmuntra och se att jag försökte var Malins enda svar - det där är inte korrekt svenska, gå och sätt dig med dom andra. Malin sa "sätt dig med dom andra svarta". Det är ett av mina tydligaste minnen av rasism. Malin tog för en stund bort min nyfikenhet, hon tog min lust till att skriva och lära mig. Men det finns flertalet Malins därute, kanske har du varit en av dem, kanske är du fortfarande en Malin. När jag har berättat detta innan har oftast vita personer gashlightat mig, sagt att jag minns fel, att det inte kan stämma, men mitt minne är ett av de starkaste egenskaperna jag har och att jag började tvivla på det och min egen förmåga till att minnas och återberätta mina upplevelser är en annan form av rasism. Det här är en av de många anledningarna till att jag skapade mitt konto, så att jag kan dela med mig av mina erfarenheter av rasism och sexism som så tydligt existerar i Sverige, då och nu. Jag vill dela mina erfarenheter så att de som gått igenom liknande vet att de inte är ensamma och så att andra blir medvetna om de problem som existerar och förhoppningsvis få människor att reflektera över deras

handlingar och värderingar, för att sedan skapa förändring.

Vilken funktion har hashtags i att sprida information och utöva aktivism online?

Hashtags är ett intressant inslag till online-aktivism. Det finns både fördelar och nackdelar. Med MeToo till exempel, användes hashtaggen väldigt effektivt tycker jag. Allas historier samlades under en och samma flik, det var enkelt att navigera och ta till sig av andras erfarenheter. Detsamma skulle kunna sägas med BLM hashtaggen, alltså att många berättelser och erfarenheter samlades under en och samma plats. Däremot, när det blev en trend att publicera en svart ruta på instagram för att visa solidaritet till rörelsen så överflödades hashtaggen med svarta bilder och viktig information blev svårare att hitta. Samtidigt var det mäktigt att se hur många som la upp en svart bild i solidaritet till rörelsen.

Några avslutande ord?

Jag kommer fortsätta använda min röst och min platform för att förhoppningsvis skapa förändring. Vi måste exempelvis bredda

debatten kring frågorna och förståelsen om rasism och sexism, problematiken kring dessa ser olika ut världen över och det måste man ta hänsyn till även i debatten. Jag hoppas att min röst och mina erfarenheter tas på allvar av internetanvändare, omgivningen och politiker. Mina erfarenheter delas tyvärr av många och det måste förändras.

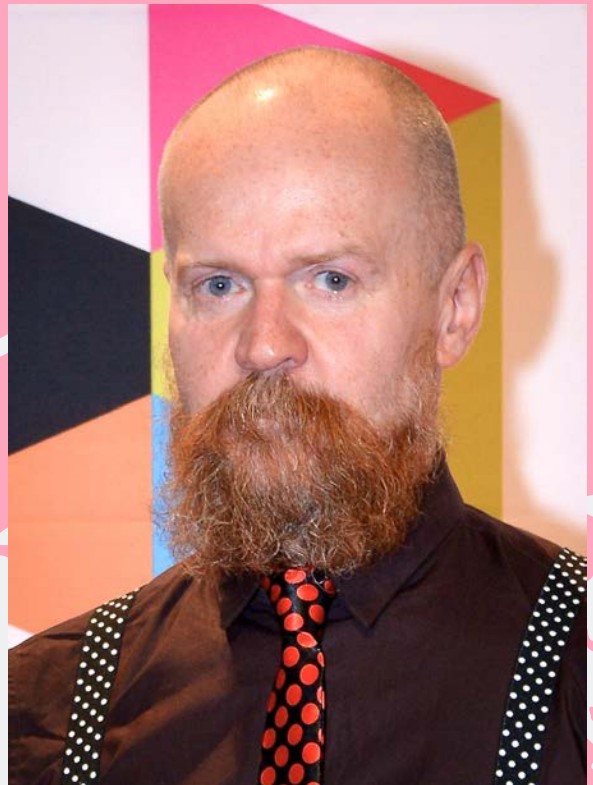

Ärade domare, det var endast en tweet

Hur skapar "cancel culture" förändring i människors beteende online? Har det du säger och gör online konsekvenser i verkliga världen? Får fenomenet människor att fundamentalt ändra sig till det bättre, eller är det endast ett vapen för den liberala vänstern att använda?

Vad är Cancel culture? Cancel culture är ett internetfenomen där en person förlorar sin influens eller popularitet på grund av problematiskt beteende. Cancel culture kan påverka alla, en person, företag, socialrörelse eller idé. Fenomenet utgörs av en grupp kritiska människor som anklagar personer för sitt problematiska beteende. Oftast används det av den politiska vänstern för att besegra och tysta personer med bland annat rasistiska, sexistiska och homofobiska åsikter och beteenden. Det började med att utkalla kändisar för tvivelaktiga handlingar och / eller kommentarer. Särskilt när man kräver kändisar att ta ansvar för sina påstådda sexuella övergrepp i förhållande till MeToo-rörelsen. Bill Cosby och Harvey Weinstein är två av många som blev utpekade för sina anklagelser om sexuellt brott. Cancel culture visar hur sociala medias innehåll möjliggör snabba, storskaliga svar på handlingar som anses vara problematiska, vilka ofta ger traditionellt marginaliserade grupper makt i

stunden men som samtidigt lyfter fram bristen på debatt.

Svenska kändisen Alexander Bard har stått under rampljuset på flera olika sätt. Han har under ett flertal gånger blivit utkallad för rasistiska, sexistiska och homofobiska kommentarer. Den främsta händelsen skedde lördag 13 juni 2020 då Bard publicerade en rad tweets där han reagerade på aktivismen för BlackLivesMatter rörelsen som skedde under de tidigare

veckorna. En av hans tweets lyder:

"If black lives want to matter, then black lives get their fucking shit together, study hard, go to work, make their own money instead of depend on welfare, stop lying, get out of prison, and become heroes instead of self-appointed victims for the world to laugh at. That matters!"

Reaktionerna till hans tweets varierade. Det fanns människor som höll med honom och tackade honom för att han sa det som alla tänkte på. Denna personen avslutade sin tweet med att konstatera frustration med det svenska folket som endast följer personen till vänster som är mest högljudd. På andra sidan fanns det personer som ville att Bard skulle stå inför rättvisa. Hon konstaterade att Bard upprepade gånger visat att han är rasist och sexist, egenskaper hos en person som inte bör ha en platform. I sin tweet taggar hon TV4 som då bar Bards främsta arbetsgivare och undrade var hans konsekvenser var. En namnlista spreds på sociala media som begärde hans avgång från TV4 och fick totalt 33.000 underskrifter. Senare på kvällen samma dag

publicerades diverse artiklar som konstaterade att Bard förlorade sin tjänst hos TV4. Trots att Bard fick sparken från TV4 har det inte bromsat hans andra möjligheter. Han lever fortfarande av att vara en offentlig person som bjuds in till event och liknande. I ett mejlsvar från honom konstaterade han att han var upptagen med några forskningsprojekt.

Bard har starka åsikter angående cancel culture, eller det han kallar call-out culture. Han påstår att samhället behöver en mycket djupare debatt om farorna angående totalitära lynchmobbar och oroliga besattheter med tonalitet och etikett. I en tweet skriver han:

"I'm not joking. 2020 was the year when merely claiming people should get an education, go to work, pay their bills, love their kids, and try to stay off welfare was enough to get you fired from work, have you deplatformed forever, and see you killed by lynch mobs for being a Nazi."

Cancel culture kan vara komplicerat. Vad kommer få människor att peka ut dig? Vem får bestämma vad som är rätt och vad som är fel? Är cancel culture nödvändigt? Å ena sidan behövs fenomenet för att bekämpa de problematiska tweets som startade hela processen. Däremot uttrycker personer åsikter på en plattform som är tillgänglig för alla oavsett ideologisk tro. Vi lever i en värld där yttrandefrihet är en viktig kolumn för mänskliga rättigheter. Fenomenet väcker frågor såsom; vem har rätt att tala, eller i det här fallet tweeta? Ska denna yttrandefrihet utövas på bekostnad av andra människors känslor? Ska alla gå runt rädda för att uttrycka sig online? Åter igen, finns det ett behov i att ändra människors åsikter för att det inte liknar de ens egna? Borde inte alla få ha sina egna åsikter? Missa inte seminariet för att fortsätta denna diskussion.

Ett digitalt samhälle

- samhället efter covid-19 pandemin

Hur kommer samhället se ut efter covid-19 pandemin? Frågan ställdes i en sluten grupp på Facebook för Mensa-medlemmar. Diskussionens fokus var från en början kring hur vi anpassat arbete, skola och evenemang till att hållas mestadels online under pandemin. Kommer det fortsätta så efter pandemins slut? Det här var några svar:

"Jag tror att fler har insett hur smidigt det är att handla online och få hemleverans av varor.

Jag hoppas innerligen att många jobbmöten, sammanträden och liknande även i fortsättningen kommer att hållas via videolänk (är ju så mycket smidigare och effektivare!)

Hoppas också att möjligheten att jobba hemifrån i ökad utsträckning kommer att finnas kvar i de yrken där det passar, samt att det även efter pandemin ska finnas möjlighet att som lärare t ex undervisa på distans om man är lite krasslig, i stället för att tvinga sig till jobbet sjuk eller ställa in lektioner.

Rent allmänt hoppas jag att arbetsgivare fortsätter att faktiskt uppmuntra anställda att stanna hemma om de är sjuka, och att de som jobbar t ex inom äldreården kommer att fortsätta med att jobba medvetet med att skydda känsliga äldre mot smitta (det finns ju många vanliga sjukdomar som kan slå hårt mot en multisyjuk 90-åring).

Hoppas på en fortsatt acceptans för oss som är introverta och faktiskt trivs med att ha vissa interaktioner på distans.

Undrar lite oroligt hur det kommer att gå med kulturlivet och om publiken kommer att hitta tillbaka till teatrar, konsertsalar och operahus efter att ha vant sig vid att se allt streamat."

- Anonym, lärare

Skulle tippa på att "de-urbanisering" blir en trend. Åtminstone ett fokus från storstäder till medelstora orter. Om man t.ex. arbetar i Stockholm, men bara behöver vara på plats en dag i veckan behöver man inte BO där - man kan bo i t.ex. Nyköping eller Eskilstuna utan problem.

Kommersiella fastigheter är en bransch som kommer att få det tungt. Ett företag inom en bransch som kan arbetas på distans kommer att vilja kapa sina hyreskostnader. Har man 200 anställda behöver man inte 200 kontorsplatser -man klarar sig med 50 och ett hyfsat stort konferensrum."

- Anonym, utbildningsledare

"Åtskilliga möten, särskilt sådana som skulle inneburit mycket restid ELLER som är återkommande avstämningar, kommer att fortsätta hållas elektroniskt."

- Anonym, labingenjör

Tyvärr har det blivit många fler möten, nu när det är så lätt att ordna. Man får hoppas att det blir lite mer disciplin.

Korta möten som kräver långa resor minskar säkert, men många är så trötta på att sitta vid sin skärm hela dagarna att jag tror att det blir en snabb återgång till fysiska möten."

- Anonym

